

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

08 Kasım 2021
Sayı: 277

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Bugünkü düzen, işçi sınıfından alıp
patronlara veriyor
**Sermayeden alıp işçi sınıfına verecek
bir düzen gerekli**

İşsizlik ve pahalılık yaşam koşullarını her geçen gün daha da zorlaştırıyor. Satın alma gücü açısından 20 yıl öncesine dönüldü. İşsizler, asgari ücretle çalışanlar ve esnaf, 20 yıllık birikimlerinin eridiğini izliyor, bazılarının çoktan gitti. Kitleleri; ev, araba almaya teşvik eden, krediyle, kartla yaşamaya yönlendirenleri dinleyip onlara uyanlar, şimdi çaresiz durumda.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Geçinemeyen, borcunu, faturalarını ödeyemeyenlere karşın onların bu durumundan kâr eden; bir tarafta her şey kötüye giderken diğer tarafta rekor kıran kâr, kâr payı dağıtımları var. Demek ki emekçilerin, yoksulların cebinden çıkan her kuruş patronların kasasına akıyor. İşte böyle bir düzen var!

Pahalılıktan işçi sınıfının ve tüm yoksulların korunması gerekirken tam aksine patronlar, zamlar yoluyla pahalılıktan korunuyor. Bunu değiştirmek gerekli. Her şey kendilerinin diye düşünüyorlar; elektrik borcunu ödeyemeyen çiftçiye "ekmeyin" emri verecek kadar küstahlaştılar. İşçi sınıfının, köylünün ne üreteceğine, fiyatına kârına göre karar verme hakkı, bir avuç paragözde olmamalı. Patronların hesapları, defterleri emekçilerin denetimine alınmalı.

Her ay artan işsizliğe rağmen bazı fabrikalarda, hatta küçük iş yerlerinde bile insanlık dışı koşullar, çok uzun çalışma saatleri var, fazla mesai arttı, giriş saati belli çıkış saati belli olmayan yerler çoğaldı. Sendikaların hesaplarına göre iş kanunlarındaki çalışma süresine uyulsa, hemen bir milyonu aşkın insanın işi olur. Ancak olmuyor; çünkü patronlar, az işçiyle çok para kazanıyor, kurallara uyup uymadıklarını denetlenmiyor.

Bu düzeni kendileri dayattıkları, en kârlı olacak şekilde yönlendirdikleri halde, sorun çıktığında hiçbir bedel ödemiyorlar. Karar alınmasında hiçbir sorumluluğu olmayan işçi sınıfı bedel ödüyor. İşçi sınıfı, kendini korumak için çıkarlarını ileri sürmeli; çalışma süresi, ücret kaybı olmaksızın tüm işsizleri kapsayacak şekilde düzenlenmeli.

İktidarı destekleyen sermaye, kârını ve ayrıcalıklarını korumak için hükümeti yönlendiriyor. Diğer patronlar, çıkarları zarar gördüğü için rahatsız, sızlanmaya başladı. AKP'nin yıllar içinde oluşturduğu işleyişten, düzenlemelerden, işçi sınıfına baskı ve kısıtlamalardan çok faydalandıklarından, iktidarı desteklediler. Ancak hem işbirliği hem de kıran kırana rekabet içinde oldukları patronların, AKP'ye sadece kendi çıkarlarına uyan kararlar aldırması, işlerine gelmiyor.

Sermayenin farklı kesimleri arasında her zaman kavga olur, çok azı iktidar değişikliğine gider. Muhafiz siyasi partiler, daha iyi hizmet vereceklerini söyleyerek patronları bu yönde cesaretlendiriyor. Hiç biri asıl sorunun kaynağı olan sermaye düzenini hedef almıyor, AKP'yi destekleyen ve onun üzerinden işçi sınıfının ürettiği zenginlikleri, doğayı yağmalayan, kitleleri sefalete sürüklemeye en çok kâr eden, her sene iki kez vergi muafiyeti, her işi için teşvik alan Çengiz'in dahil olduğu beşli çete gibileri hedef alıyor. Ancak patronlar için esas önemli olan AKP onların da çıkarına göre de karar alması veya işçi sınıfının isyanını önlemesidir.

İşte bugün gerekli olan böyle bir sınıf mücadelesidir. Uzun yıllar içinde yükselen AKP'nin çöküşü de uzun sürüyor. Çünkü AKP kadroları adeta devletle bütünleşti, her yere yerleşti, her köşeyle bağlantı kurdu. Hepsi çıkar temelinde sürüyor, sürmesi için müthiş bir baskı ve gericilik dayatılıyor. Bu nedenle erken seçim bekleyip sahte ümitlere kapılmak boşunadır. Tüm bunların dışında kalan bir tek işçi sınıfı var. İşçi sınıfı için asıl olan emeğiyle geçinmesidir. İşçi sınıfı, üretimden gelen gücünü kullanarak, ekonomik ve siyasi sistemi kendi çıkarları, toplumun çoğunluğunun çıkarları yönünde etkileme ve biçimlendirme olanağına sahiptir. (04.11.21)

Emekçinin Gündemi

Metal gurup sözleşmesi ve görevler

130 bin civarındaki metal işçisini kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Görüşmeler metal patronlarını temsil eden MESS ile yetkili üç işçi sendikasının yönetimi arasında sürdürülüyor. İki yılda bir gerçekleşen toplu sözleşme sürecinde alışıldık sahneler yaşanıyor.

Görüşmeler şu an idari maddeler üzerinde yoğunlaşıyor. Her dönem olduğu gibi bu toplu sözleşme sürecinde de MESS elini güçlendirmek, metal işçilerini savunmaya sokmak ve baskı altında tutmak için masaya hak gasplarıyla geliyor:

Sözleşmenin iki yıldan üç yıla çıkarılması, kıdem ve ihbar tazminatlarıyla ilgili kazanımların budanması, esneklik gibi isteklerde bulunuyor. Metal işçilerinin baskılanması sonrasında “kıran kırana pazarlık” görüntüsü oluşturularak beklentilerin düşürülmesi ve finalde sendikacıların, işçilerin beklentilerini karşılamaktan uzak sözleşmeyi “zafer” olarak pazarlaması gelecek.

Bu oyunu bozacak olan metal işçilerinin tabandan, kendi özgücüne dayalı çıkışıdır. Ne yazık ki metal işçilerinin bağımsız komiteler gibi örgütlenmeler aracılığıyla örgütlü olmaması, inisiyatif göstermesinin önünde engel.

Öte yandan ekonomik ve sosyal şartların ağırlığı altında

ezilen metal işçilerinin mayalanan hoşnutsuzluğu MESS ve sendika yönetimlerinin en büyük korkusu. Hoşnutsuzluğun ne denli örgütsüz olursa olsun öfkeye dönüşerek patlaması, toplu sözleşme oyununun bir anda dağıtılmasının yolunu açabilir. Metal işçisinin geçmiş mücadele deneyimleri ve en

önemlisi 2015 metal fırtınası bunun mümkün olduğuna işaret ediyor.

Taslakların revize edilmesi talebi öne çıkıyor

İkinci oturumu geride kalan görüşmelerin en hassas konusu ise ücret. Ücret konusundan sonra sosyal ve diğer ekonomik haklar da yine sözleşme sürecinde gündeme gelen diğer başlıklar olacak. İş güvencesi, esnek çalışma başta olmak üzere diğer haklar, büyük ölçüde geri planda. Sendika yönetimleri, ücret gibi ekonomik maddeler üzerine hesap oyunlarına dayalı tartışmalarla metal işçisini aldatmaya çalışıyor.

Derinleşen siyasal krizle koşut büyüyen ekonomik kriz

ücret sorununu hassas bir noktaya taşıyor. Zira yaşanan yüksek enflasyon ve hayat pahalılığı nedeniyle bir bütün olarak işçi sınıfı gibi metal işçilerinin ücretleri de yerlerde sürünüyor. Sendikaların hazırladıkları sözleşme taslaklarındaki ücret talepleri bu kayıpları gidermek şöyle dursun,

yüksek enflasyon nedeniyle şimdiden buhar oldu. Yetkili üç sendikaların ücret talebi bir iki puanlık oynamalarla birlikte %29 civarında. Bu orandaki zam, temel tüketim maddelerinde muhalif iktisatçıların %49; bir milletvekilinin %60'ın üzerinde açıkladığı gerçek enflasyon rakamları dikkate alındığında

kayıpları gidermekten uzak. Fakat temel tüketim maddelerine yapılan son zamlar sebebiyle enflasyon kontrolünden çıkmış görünüyor.

Bu durumda, toplu sözleşme sürecinde en önemli gündem, sendikaların sözleşme taslaklarındaki ücret taleplerinin revize etmeleri olmalı. Zam talebi olduğu gibi kabul edilse dahi metal işçilerinin hoşnutsuzluğunu gidermeyecek.

Bunun için toplu sözleşmeye sahip çıkılması kadar “ücret talepleri günün şartlarına göre revize edilsin” talebinin metal işçileri içerisinde yükseltilmesi önemlidir. (31.10.21)

Bakırköy emekçileri grevde

Bakırköy belediyesi emekçileri CHP'li belediye başkanın sıfır zam önerisine karşı 25 Ekim'den beri grevde

Nisan ayından beri süren Türk-İş'e bağlı Belediye-İş sendikasının örgütlü olduğu Bakırköy Belediyesi çalışanları arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri CHP'li Belediye Başkanı Kerimoğlu'nun sıfır zam ısrarı nedeniyle grev ile sonuçlandı.

Belediye emekçileri Belediye binası önünde

kurdukları grev çadırında "Sözleşme hakkımız, söke söke alırız" pankartı asarak yılmadan grevlerini sürdürüyor. Ayrıca Bakırköy Belediye emekçileri Kerimoğlu'na "Gece gündüz çalışan biziz, bizler emeğinden başka sermayesi olmayan işçileriz, sadaka değil hakkımız istiyoruz" diyorlar.

3 yıl önce belediyede 2 bin kişi çalışırken şimdi bu sayı 1.690 işçiye düştü. Üç yıl önce işçinin ücreti bin dolar civarındayken, bugün 500 dolara indi! İşçilerin büyük satın alma

gücü kaybına rağmen CHP'li belediye zam yok diyor.

CHP haklı olarak, emekçileri yoksullaştırdığı için AKP'yi eleştiriyor, ama CHP'ye bağlı başkan "İşçilerin taleplerini karşılayacak bütçemiz yok" diyor! Yani CHP de iktidara gelince AKP gibi patronlar düzenine hizmet ediyor ve işçiler için bir şey yapamayacaklarını söylüyorlar.

Bakırköy Belediyesi emekçileri çok haklılar ve onlara desteğimiz tamdır. (04.11.21)

Zamlar ve gelir adaletsizliği

Yakında, yeniden belirlenecek olan asgari ücret zammı resmi enflasyon rakamı olan %19.58 temelinde göre yapılacak. Muhalif iktisatçılar, yıllık gerçek enflasyonun %49.70 olduğunu açıkladı. Pazara gidip alışveriş yapan, gaz, su, elektrik, telefon faturası ödeyen emekçiler, gerçek enflasyonu zaten biliyor.

Türk-İş araştırmalarına göre eylül ayında 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı, asgari ücreti aştı 3 bin 49 lira; yoksulluk sınırı 9 bin 931 lira oldu. Tüm ücretli çalışanların neredeyse yarısı olan 9.7 milyonu asgari ücret, geriye kalanların çoğunun 3-5 bin lira ücret aldığına göre, işçi sınıfının yaşam şartlarının feci kötüleştiğini tahmin etmek zor değil.

Benzine 10 günde 3 defa zam yapıldı. Ekmek, süt zamlandı. Son doğalgaz zammı her şeyin fiyatını bir kez daha arttıracak. Zamların somut sonuçlarından biri; son bir yılda

devlet yardımına muhtaç hale gelen aile sayısı ikiye katlanarak 3.3 milyondan 6.6 milyona çıktı. 5 milyondan fazla aile elektrik faturasını ödeyemiyor ve elektriği kesilenlerin sayısı artıyor. Üstelik daha kış aylarına girmedik. Deyim yerindeyse hükümetin "kaşıkla verip kepçe ile geri alma" siyasetinin ve uygulamalarının sonucu yaşanıyor.

Diğer yandan Erdoğan Türkiye'yi öyle bir anlatıyor ki sanki "cennette yaşıyoruz". Erdoğan'ın Batılı ülkelerle karşılaştırıp anlattığı ülke Türkiye değil, başka bir gezegendeki bir ülke olsa gerek!

Para patronların kasalarına akarken emekçilerin satın alma gücü giderek düşüyor. Son 9 aylık bilançolara göre Türk Traktör'ün kârı %130, TOTAŞ'ın kârı %80, ISUZU'nun %129, Otokar'ın %65 arttı. Bankacılık sektörünün kârı %158'le rekora koştu. Diğer

yanda emekçiler, asgari ücretle yıl başında 386 dolar alırken ekimde satın 294 dolara düştü.

Patronların bu devasa kârı bir yerden geliyor! TÜİK'in verilerine göre 2020'de en yüksek gelir düzeyine sahip %20'lik grup, toplam gelirin neredeyse yarısını cebe indiriyor. Geriye kalan %80 toplam gelirin %52'2'sini paylaşıyor.

Asgari ücret komisyonu yine patronların istediği gibi karar verecektir. Belirlenen rakam tüm emekçilerin ücreti ve emekli aylığı için belirleyici olacak.

Bu nedenle emekçiler, 50 bin lira maaş alan Türk-İş temsilcilerinden hiç bir şey beklemeden, üretimden gelen güçlerini kullanarak, "insanca yaşayabilecek" bir seviyeye çıkmak için şimdiden hazırlık yapmalı. Geçmiş mücadeleler, işçi sınıfının bunu başarabilecek güce sahip olduğunun göstergesi. (03.10.21)

Siyasetin Gündemi

Ana muhalefetin seçim vaatleri

Kılıçdaroğlu geçtiğimiz günlerde yayınladığı videolar gençliğe vaatlerini sıraladı. İktidar için hazırladıklarını gösterse de bu vaatler ile aslında neyin değişeceği ve nasıl değişeceği tartışmalıdır.

İktidara gelişlerinin ilk 6 ayında gençlere şunları vaat etti: ÖTV gibi dolaylı olarak alınan vergilerden gençlere belli ürünlerde (cep telefonu, oyun konsolu, sıfır araba alımı) muafiyet gösterileceği. Gençler için daha acil sorunlar dururken bir seçim vaadi olarak bunları ön plana çıkartması onun aslında düzenin tahribatını onarmaya çalışmadığını aksine popülist taleplerle iktidara gelmeyi istediğini gösteriyor.

Cep telefonu üzerinden ÖTV'nin kalkmasının devlete kaybının en azından başka ürünlerdeki ÖTV artışı ile korunmayacağına dair ise bir söz yok. Kılıçdaroğlu durduğu yer itibari ile ÖTV'yi tümünden kaldıramaz. Düzen içinde sermaye ile barışık bir programla tıkanan sermaye birikim sürecini yalnızca yeniden akar hale getirmek istiyor. Emekçiler nezdinde cep telefonu, oyun konsolu gibi ürünlerden alınmayacak ÖTV'nin bir anlamı olmadığını bildiğinden de gençliğe sesleniyor.

Bu ürünlerde ÖTV'nin kaldırılması bu ürünlere olan talebi artırırken bu ürünleri üreten emekçiler için hayat çok değişmeyecek ancak patronların kazancı artacak. Düzen partileri, ÖTV gelirlerindeki kaybı göstererek kamu sağlık harcamalarını ve kamu eğitim

harcamalarını kısmayacakları ise meçhul.

Bir diğer öne çıkan vaat KYK borçlarını yapılandırmak! Eğitime erişim olanaklarının kısıtlı olduğu ülkede borca girerek okuyan ve devamında 8 milyonluk işsiz ordusuna katılan gençlere, KYK borçlarını faizsiz şekilde yapılandırılacağı talebi bekledikleri yankıyı bulmadı.

Gençler KYK'nın kredi vermesini değil yalnızca burs vermesini talep ediyor ve şu an var olan tüm faizlerin silinmesini istiyor. Örgütsüz gençlik, örgütlü ana muhalefetten daha ileride. Sosyal demokratların tarihleri bunlarla doludur.

Başka bir gösterişli vaat ise gençlerin pasaport defter bedellerini ve yurtdışı çıkış harçlarını kaldırmak. 650TL KYK kredi ve bursu alan gençlerin önlerindeki en büyük engel pasaport harcı değil. Belli bir kesime seslenmeye çalışan Kılıçdaroğlu'nun bu vaadi de gençlerin çoğunluğundan ilgi görmedi. Davutoğlu'nun Avrupa Birliği'nde vizesiz dolaşım vaadi daha gösterişliydi. 1 dolar ve euro'nun 10TL olduğu bir dönemde, zaten ülke dışına çıkamayan gençler için pasaport harcını kaldırmak hiçbir anlam ifade etmiyor ve gençler bunun farkında.

Banka kartı üzerinden gençlere kültür sanat ödeneği yaratmak, yalnızca finans sermayesi için devlete para vererek para ve müşteri kazanmanın ötesine geçmeyecek.

Dikkatli dinlenirse, gençler en çok şunları sıralıyorlar: İyi bir eğitim, iyi bir ekonomi, minimum gelecek ve iş

kaygısı, fırsat eşitliği, liyakata önem verilmesi.

Kılıçdaroğlu, gençlerin ezici çoğunluğunun işçi, iş arayan ya da gelecekte işçi sınıfına katılacaklardan oluştuğunu gözden kaçırmış görünüyor. Ücret, çalışma koşulları, iş alanlarının açılması, sendikal örgütlenme, yani işçi sınıfının sorunları aslında en çok gençlerin sorunları. Elbette gençlerin önemli bir kısmı aynı zamanda Kürt; Kürt halkına düşmanca siyasetler savunurken, Kürt kitleleri eşitsizlik, haksızlıkla boğuşurken onlardan sadece CHP'nin uygun gördüğü şekilde "genç" olmaları mı isteniyor?

Gençler, bu düzeni eleştiren fikirlerini polis ve mahkeme riskini göze almadan ifade edemiyor; hele başka bir düzen istemeleri hiç mümkün değil. Özgürlük, en çok gençlerin talebi; oyundan, eğlenceden önce sorunlarını özgürce tartışmak, görüşlerini doğru, yanlış özgürce ifade etmek istiyorlar.

Kılıçdaroğlu, bunu bilmiyor mu?

Kapitalizmin doğasında gençlerin taleplerini tahrif edecek amaçlar yatıyor. O yüzden gençlik reformist düzen partilerine inanmıyor, düzenin değişmesi gerektiğini talep ediyor. Düzeni değiştirecek olan, üretimde gücü olan gençleriyle birlikte tüm emekçiler. Birlikte hareket ederek düzeni değiştirebilir bizden çaldıklarını bize kırıntı olarak vermeye çalışanlardan tamamını alabiliriz. (06.11.21)

Hastanelerde kâr düzeni öldürüyor

Genç bir asistan doktorun mesai çıkışı evine giderken arabasında kaza geçirip ölmesi, sağlık çalışanlarının sorunlarını bir kez daha gündeme getirdi.

Hastanelerde ve tüm kamu işyerlerindeki çalışma düzeni, fabrikalardakiyle aynı. Her şey kâra göre ayarlı. Uygulanan “döner sermaye” sistemi, en alttakilerin çalışmasından, çalışmayan amirlerin daha fazla kazanması ve böylece amirlerin alttakileri denetleyip, çalışmaya zorlamasıdır.

Fabrikalarda işçinin sırtında boza pişiren müdür ve şeflerin yerini hastanelerde uzman ve ünvanlı doktorlar

alıyor. Bazısı, aynı zamanda hem bölüm yöneticisi hem de öğretim görevlisi. Öğrenci sayılan asistan doktorlar, hocaları da olan amirlerinin emrinde çalışıyor. Günde 12 saat normal mesai; ardından 24 saat nöbet; ardından bazen de ders dinleme.

Sağlık bakanı feci şekilde can veren doktorun, 36 saat mesaiden çıkmadığını söyledi ama kaç saat çalıştığını söylemedi. Günde 12 saat çalışmak da insanlık dışı; 24 saat nöbette öyle. Bu nedenle hiçbir şey söyleyemedi. Zaten bu sistemi kendileri getirdi; şimdi 5 dakika arayla hasta randevusu başlattılar. Salgında hastaneye gitmeyenler sıra alamayınca, bu

müşterileri kaçırmamak için çareyi doktorları daha sıkı çalıştırmakta buldular. Siparişi kaçırmamak için bandın hızını açan müdürler gibi.

Salgında övgüler dizilen aile hekimleri dahil tüm sağlık çalışanları, sağlık biliminin gerçeklerine uymayan koşullarda ve ortamlarda çalışıyor. Boş laflardan bıkip haklarını aradıklarında, tıpkı fabrika işçileri gibi idarecilerinin ve devletin şiddetini gördüler. O halde işyerimizdeki her mücadeleyi, sınıf mücadelesinin bir parçası haline getirmek için de çaba göstermeliyiz. (02.11.21)

Günaydın TÜSİAD...

50'nci yılını kutlayan TÜSİAD yöneticileri, törende yaptıkları konuşmalarla, “yeni bir anlayış”, yani çizgi oluşturmaya çalıştılar. Ancak öyle konuştular ki sanki son 19 yılda Türkiye’de değil başka bir gezegende yaşıyorlardı!

Sahibi olduğu fabrika işçileri greve çıktığında, grev çadırı kuramasındalar diye lağım döktüren TÜSİAD yöneticilerinden Özilhan konuşmasında liyakat, laiklik vurgusu yaptı, “Gelir dağılımı bozukluklarını da gidermek istiyoruz. Faiz ve enflasyonun yanı sıra emisyonları da azaltmak istiyoruz. Hak ve özgürlük alanlarının genişletilmesine de ihtiyaç duyuyoruz” dedi.

“... büyümenin sadece hızlı değil, aynı zamanda istihdam yaratan, yeşil ve adil bir büyüme olması gerek ... düşün sadece TL’nin değeri değil, birbirimize güvenimiz, mutluluk

ve huzurumuz” diye eklemeyi unutmadı. Sanki çok umurunda. Patronların taleplerini de sıraladı: “1. Hukukun üstünlüğü ve yargı bağımsızlığının sağlanması ... devletin tüm işlemlerinde hukukla bağlı olması... 2. ...bütün vatandaşlar için hak ve özgürlük alanlarının Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi standartlarında geliştirilmesi, ... 3. ...şeffaf, hesap verebilir, daha az merkezîyetçi ve etkin bir kamu yönetimi...”

TÜSİAD başkanı da İstanbul Sözleşmesine vurgu yapıp “En becerikli, eğitilmiş, yetenekli, geçlerimiz, gözbebeklerimiz istikbali başka ülkelerde arıyor. ... Bu durumu durduramaz ve tersine çeviremezsek ülkemiz insan kaynağı açısından çoraklaşacak. Yeni bir anlayışla geleceğimizi inşa etmek, bizi bu olumsuz girdaptan da çıkaracaktır.”

Bu aynı patronlar AKP iktidarlarını ve Erdoğan’ı hep destekledi; diktatörlüğünü inşa ederken gıklarını çıkarmayıp içten içe memnun oldular. Asıl sorumlu olan patronlar, işlerine gelmedi mi suçu siyasilere atıyor. Sanki patronlar, ücretleri yüksek tutmak istedi de AKP engel oldu; sanki patronlar daha çok işçi çalıştırmak istedi de AKP engel oldu, sanki yasalara uydular da AKP onlara ceza kesti.

Evet ülkedeki iktidarın temel direği olan ve emek gücünün temel sömüreni olan ve bu sayede milyarlık servetlerine milyarlar katan patronlar, artık Erdoğan’ın AKP hükümetinin kullanma tarihinin bittiğini ve işçi sınıfını daha güzel aldatabilecek “yeni bir anlayışa” ihtiyaç duyuyorlar. İşçi sınıfı ise üretimden gelen gücünü kullanıp bunu boşa çıkarmalıdır. (3.11.2021)

Uluslararası Gündem

Brezilya

Bolsonaro çevresini harekete geçiriyor

Brezilya'nın bağımsızlığını kutlayan ulusal bayram günü olan 7 Eylül'de Cumhurbaşkanı Jair Bolsonaro askerlerini sokaklara döktü. Aylardır hazırlanan bu seferberlikte ülke genelinde yüzlerce miting düzenlendi.

Başkan, sabah idari başkent Brasilia'da, öğleden sonra ise ekonomik ve siyasi başkent olan Sao Paulo'da, her seferinde yüz bin destekçisinin önünde konuştu. O, Ekim 2022 cumhurbaşkanlığı seçimlerini hazırlıyor, ancak kendisini destekleyen bir parti veya aygıt ortalıkta yok.

Yaklaşık 600.000 Brezilyalıyı öldüren Kovid ile savaşmayı reddetmesinden büyük ölçüde hayal kırıklığına yol açan Bolsonaro, Yargıtay tarafından yetkilendirilen çeşitli yolsuzluk soruşturmaları tarafından tehdit ediliyor ve görevden alma talepleriyle karşı karşıya kalıyor.

Ona yakın olanlardan bazıları çoktan hapsedildi. Bu nedenle yeniden seçilmesi güvence altına alınmaktan çok uzak ve kamuoyu yoklamalarının kendisine olumlu bakanların oranı yalnızca % 23'ünü verdiği bir dönemde tabanını yeniden harekete geçirmek istiyor.

Onun çağrısına cevap verenler, kendisini 2018'de cumhurbaşkanlığına taşıyan akımları iyi temsil ediyorlardı: onlar fanatik evangelistler, silah ve güvenlik manyakları, diktatörlük için nostaljik çeşitli

komplotcular, hepsi şiddetle milliyetçi ve anti-komünistlerdir. Basın muhabirleri, Yüksek Mahkeme'nin komünistler tarafından sızıldığına, Brezilya'nın ikinci Venezüella olma riski, rüşvet dağıtmayı reddetmesi ve Kovid'i mükemmel bir şekilde ele alması hakkında konuşan cumhurbaşkanından alıntılarla güzelce eğlenebildiler.

Aleyhindeki yargılamalarla karşı karşıya kalan başkan, taraftarlarını bağırarak uyardı: «Ancak Tanrı beni iktidardan uzaklaştırabilir. Asla hapsedilmeyeceğim ». Kendisine karşı kovuşturmaya izin veren Yüksek Mahkeme yargıcına saldırdı, ancak Brasilia'da kendisini zulüm gören bir kurban olarak sunarak Anayasayı savunmaya çağırdı.

Gerçekten de, tarım lobisinin haricinde, kapitalistler, ana polis gücüne sahip olan eyalet valileri gibiler, ona güvenmiyor gibi görünüyor. Modern sağın partisi olan PSDB muhalefete geçti. Genelkurmayın ise, Bolsonaro'nun propagandasında ordunun imajını sürekli kullandığı ve devlete ait işletmelerin başına askeri personel atadığı için rahatsız olduğu görünüyor.

Bolsonaro'ya karşı olan Sol Cephe'de toplanan muhalefet, 7 Eylül'de yüzlerce şehirde, Bolsonaro'nun destekçilerinininkinden çok daha az katılımı gösteri çağrısında bulundu. Lula ise o gün

Nordeste'de, protestolardan uzak, yakın zamanda 2016'da bir darbeyle Dilma Rousseff'i devirmekle suçladığı merkez ve sağ liderlerle görüşüyordu. Belli ki, bazı liderlik çevrelerinin Bolsonaro'ya yönelik hoşnutsuzluğuna, işçilerin seferber edilmesinden daha fazla güveniyor.

Lula, tüm Brezilyalıları, burjuvaları ve işçileri, büyük toprak sahiplerini ve topraksız köylüleri, siyah favela sakinlerini ve ırkçı polis memurlarını bir araya getiren bir hükümet kurmak istediğini söyledi. Brezilyalı işçiler böylesi bir olasılığa, mevcut kurumlara, polise ve orduya, onları savunmak için güvenemezler.

Emekçiler işsizliğe, düşük ücretlere, bozulmuş sağlık sistemine ve yıpranmış emekli maaşlarına karşı taleplerini de unutamazlar. Aslında sokakları Bolsonaro taraftarlarına bırakarak sol partiler, Lula ve sendikalar işçi sınıfına yenilginin yolunu gösteriyorlar. 15.09.21

Yeni duyurular, eski uygulamalar

2015'teki SwissLeaks davası, 2016'teki Panama Belgeleri, 2017'teki Paradise Belgelerinin ardından, zenginlerin, vergi makamlarını karanlık finansal düzenlemelerle nasıl aldattığını ortaya koyan uluslararası bir gazeteciler grubunun (ICIJ) yeni soruşturmasının adı Pandora Belgeleri oldu.

Son on yılda, bu türünün dokuzuncusu. Yaklaşık 12 milyon sızdırılmış belgeyi inceledikten sonra 600 ICIJ gazetecisi, devlet başkanlarının, siyasi liderlerin, spor ve şov dünyasının, vergi ödememek için uyguladıkları yöntemlerini kamuoyuna duyuruyor.

Açıklanan kişiler arasında Ürdün kralı, Çekya başbakanı da var. Çalışma bakanı iken Tony Blair'in Londra güzel bir mülkü satın almak için İngiliz Virgin Adaları'ndaki bir paravan şirketi kullandığı ve 380 bin avroluk tasarruf sağladığı öğrenildi. Uluslararası finansın işleyişini iyi bilen IMF'nin eski başkanı Dominique Strauss-Kahn, Birleşik Arap Emirlikleri'nde bir danışmanlık firması kurdu. Şirketi, Parnasse International aracılığıyla sadece kişisel finansmanını sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda Togo, Kongo-Brazzaville, Senegal ve başka benzeri ülkelerin başkanlarının da servetlerini arttırıyor.

Gizlenenlerden çıkan isimler arasında, Seyşeller merkezli bir şirketin hisselerine sahip olan Parisli bir Macron'cu milletvekili Sylvain Maillard da var. Bu büyük saf, "büyük şaşkınlık yaşadığını" iddia ediyor; en iyi arkadaşının adını

ve imzasını kullanmasına izin vermişmiş...

Pandora Belgelerinin ortaya çıkardıkları isyan ettirici: Çünkü kitlelere titizlik ve kemer sıkma vaazı verenler; vergi kaçırılmasına karşı çıkan pozlar veren siyasi liderlerin, vergi kaçırmada herkesten önce davrandıklarını gösteriyor. Ancak, iş dünyasının karanlık uygulamaları ve finansal düzenlemelerin karmaşıklığı, kapitalizmin genlerinde olduğu için şaşırtıcı olmamalı.

Birçok skandaldan sonra hükümetler ve uluslararası kurumlar, banka gizliliği, dolandırıcılık veya vergi kaçakçılığına karşı mücadeleye öncülük ettiklerini iddia ediyor. Her seferinde yeni yasalar icat ediyorlar ve hemen bu yasalar deliniyor. Böylece Pandora Belgeleri, Jérôme Cahuzac'ın (meşhur bir Fransız siyasetçi) 2018'de vergi dolandırıcılığından hüküm giymiş avukatı Philippe Hومان'ın, bir vergi cennetinde birden fazla şirketi yönettiğini ve Dubai'ye taşındığı da ortaya çıktı.

Türkiye'de iktidarı destekleyen patronlardan, siyasetçilere kadar bir çok insanın adı listelerde ortaya çıktı. Cengiz Holding, Rönesans Holding, Doğan Holding, Demirören, Ciner Grubu, Özyeğinler, Koçların damadı Kıraç, Borusan Holding, CHP'li ve AKP'li bazı siyasetçilerin çocukları, Erdoğan'ın yakın dostu Tamince, Komili'nin sahipleri, Kibar Holding, Çalık Holding yöneticileri ve Erdoğan'ın damadının ailesi var. Bu patronlar, Türkiye'nin en zengini, vergi ödemeyp İngiltere başta olmak üzere mülk alıyor, medya

kurumlarını alıp iktidarı destekleyen yayın yaptırıyorlar.

Burjuvazinin tüm katmanları tarafından işçilerden çalınan trilyonları ceplerine indirmek için oluşturdukları birden fazla kanaldan kurtarmak için yasalara ve devletlere güvenilemez. İşçiler, doğrudan kaynaklarında denetimleri altında almalı ve şirketler ile bankaları sıkı denetim altında tutmalıdır.

Kim doğru söylüyor?

"Pandora Belgeleri", vergi cennetlerinde hayali şirketlerin oluşturulmasında uzmanlaşmış 14 firmadan geliyor. 35 eski veya mevcut devlet başkanı dahil olmak üzere 300'den fazla siyasetçi ve üst düzey yetkiliyi kapsıyor. Ayrıca, medya çok az konuşsa bile, 45 farklı ülkeden 130'dan fazla milyarder kapitalistle de ilgili.

Yasal ya da yasa dışı olarak vergi cennetlerine yerleştirilen toplam fonlar, Fransa'nın 2019 yılı gayri safi yurtiçi hasılasının yaklaşık dört katı olan 11 trilyon 300 milyar dolarlık şaşırtıcı bir rakama ulaşmış! Bu sürpriz değil, çünkü tüm büyük sanayi ve banka kurumları, kârının çoğunu güvenceye almak için verginin önemsiz olduğu ülkelere aktarıyor. Sonuç: Fransa'daki en büyük 40 borsa şirketi ortalama %8'den az kâr vergisi öderken, bu verginin resmi oranı %26,5!

Büyük grupların liderleri bunun yasadışı olmadığını iddia ediyor. Belki, ama bu, her şeyden önce, yasaların onlar için yapıldığı anlamına gelir. LO (13.10.21)

Emperyalizm terörle savaşmadı aksine besledi

11 Eylül 2001 saldırılarının yirminci yılında Batı medyası, dünya tarihinde bir dönüm noktası olarak sunulan olayları kapsamlı ele aldı.

Fakat 20 yıl boyunca ABD emperyalizminin müdahalelerini "teröre karşı savaş"ın bir parçası olarak sunmasına izin vermeleri dışında, gerçekte neyi değiştirdiler? George W. Bush'un yönetimi, saldırıların korkunç bilançosunu, yaklaşık 3 bin ölü; 7 bin yaralıyı ve Amerikan halkının duygularını nasıl kullanacağını bildi. Aynı gün, Bush ve hükümet, ardından iş adamları, seçilmiş yetkililer, Cumhuriyetçiler ve Demokratlar, medya ve sendika liderleri, kutsal ve "teröre karşı savaşta" safları birleştirme çağrısı yaptılar.

Kitleler etki altına alındı

Güç, savaş retoriği, başka saldırıların engellendiği duyuruları veya terörist hücrelerin dağıtılması laflarıyla körüklenen korku üzerinde oynandı. Şovenist, nefret dolu propaganda, herkesin ulusal bayrağını arabasına veya evine koymasına ile sınırlı değildi, aynı zamanda özellikle Ortadoğu'dan gelen yabancılara karşı dikkatli olmasını da emretti. Hükümet, bu şekilde oluşturulan ulusal birlikten yararlanarak, Kongre'den muhtemelen uzun süredir hazırlanan tasarımı, terörle mücadele bahanesiyle, ABD'nin gözetim ve baskı gücünü arttıran, polisi güçlendiren ABD Vatandaşlık Yasası'nı kabul ettirdi. Ardından çok sayıda kararname, kanun ve diğer metinlere eklenen bu mevzuat, sivil haklar hareketi, siyah isyanı ve Vietnam savaşına muhalefetten bu yana resmen yasaklanan uygulamaları yasallaştırdı.

Devletin tehdit olarak gördüğü bir yabancılardan, tutuklanmadan süresiz, doğrudan hapsedilmesine izin çıktı. Polislin telefonları dinlemesine, hakimlin izni

olmadan e-posta okumasına, birinin evini, işyerini, hatta uyardıktan ve haber vermeden sağlık, eğitim veya banka bilgilerini aramasına izin verdi. CIA'ya de geniş yetkiler vererek Amerikan vatandaşlarını ABD'de bile gözetim altına almasına izin verdi. Hükümet, binlerce yabancı için askeri mahkeme kurdu; yargısız hapis ve sorguda işkence yaptı.

Bu savaşçı ortam, patronların emekçilere yeni fedakarlıklar dayatmasına da hizmet etti. Hükümet, askeri bütçeyi artırdı, silah sektörüyle bağlantılı şirketlere milyarlar akıttı. Sosyal programlarda ve kamu hizmetlerinde net kesintiler yaparak işçi sınıfının yaşam koşullarını daha da kötüleştirdi. Amerikan burjuvazisi, durumdan tam olarak yararlandı.

Sözde "teröre karşı savaş"

Bush, el Kaide ve lideri Suudi Arabistanlı Usame bin Ladin'e atfedilen saldırılara yanıt verilmesi çağrısı yaptı. 1980'lerde Afganistan'da Sovyet birliklerine karşı ABD adına savaşan bu gerici ideolojinin militanı, böylece onlara karşı çıkmıştı. Bush, Afgan devletine savaş ilan etti ve bin Ladin'i gizlemekle suçlandı. Afgan halkının saldırılarla ya da bin Ladin ve yandaşlarıyla hiçbir bağlantısının olmaması önemli değildi.

Sonrasında ABD, kendisinin desteklediği İslamcı milisler olan Taliban'ın, o zamana kadar asla rahatsız olmadığı, tüm topluma, özellikle kadınlara karşı ortaçağ baskısı uyguladığı sert diktatörlüğüne maruz kaldı.

ABD'nin önderlik ettiği uluslararası bir koalisyon bu nedenle Afganistan'ı bombaladı ve Taliban'a karşı çıkan silahlı gruplara yardım etti. Beş hafta içinde rejimleri çöktü, sonu bitmeyen bir iç savaşa ve Amerikan müdahalesine yol açtı.

Ancak bu sadece başlangıçtı. ABD hükümeti Saddam Hüseyin'in Irak'taki rejimine son vermeye ve ülkenin petrol kaynaklarına el koymaya karar verdi. Irak, 1991'den ve ABD'nin düzenli bombalamasıyla noktalanmış ambargo uygulamasıyla birinci Körfez Savaşı'ndan bu yana diz çökmüştü. Bush ve bakanları, Irak'ın elinde tuttuğu, ABD'yi tehdit eden ve Saddam Hüseyin'i bin Ladin'le bağlantılı olmakla suçlayan "kitle imha silahları" masalını icat etti. Mart 2003'te ABD ordusu, Irak'ı işgal etti ve devlet aygıtını yok etti, ardından dinci milisler arasındaki çatışmalar ülkeyi harap ederken, bitmeyen bir savaşta yeniden çıkmaya girdi.

ABD'nin "teröre karşı savaş" 11 Eylül saldırılarından çok daha fazla Amerikalının hayatına mal oldu. Tam tersine cihatçı terörü azaltmadan Ortadoğu halkları arasında sayısız ölümlere yol açtı.

Yenilgisinden yirmi yıl sonra Taliban, Afganistan'da yeniden iktidara geldi. ABD, bin Ladin'i on yıllık takipten sonra öldürse de, Irak'ta yarattığı kargaşadan IŞİD ortaya çıktı. Aslında, cihatçı örgütler hiçbir zaman bugünkü kadar kalabalık olmamıştı, büyük güçlerin devlet terörü, muhalif görünen en gerici güçlerin bile toplanmasını kolaylaştırıyor.

Irak'tan sonra Amerikan birlikleri Afganistan'dan ayrıldı, geride bir harabe bıraktılar. Hiçbir şekilde "terörizmi" yenmediler, aksine körüklediler. Her şeyden önce ABD silah tröstlerini zenginleştiren trilyonlar harcadı. Asıl amaç emperyalizmin canı gücüne ve egemenliğine meydan okuyan herkesi bombalama yeteneğine sahip olduğunu göstermek değil miydi?

ABD emperyalizmi terörizme savaş ilan etti, ama bunu halklara karşı yürüttü. LO (22.10.21)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

ABD emperyalizmi Çin'e baskıyı arttırıyor

Güney Çin Denizi'nde Tayvan açıklarında, Temmuz, Ağustos ve Eylül aylarında askeri manevralar; casusluk suçlamasıyla Houston'daki Çin konsolosluğunun kapatılması; temmuzda misilleme olarak ABD'nin Chengdu'daki binasının kapatılması; Sincan Uygur Özerk Bölgesi Çin Komünist Parti yetkililerinin ABD'ye girişinin yasaklanması; ağustosta Huawei ve yan kuruluşlarına ek kısıtlamalar... Bu yaz, basın ve yorumcuların Çin ile ABD ilişkilerini "yeni soğuk savaş" nitelendirmesine neden olanların listesi.

ABD ve Çin arasındaki ilişkiler uzun zamandır karmaşıktı. 1980'lerin sonlarında Çin'in, Batı sermayesine açılmasından bu yana ABD, Çin'in istediğini yapmasına izin vermemek ve aynı zamanda gelişimine doğrudan karşı çıkmamak gibi özetlenecek bir politika izledi. Çin'i kontrol etmeye, yönlendirmeye çalıştılar, çünkü çok kâr ediyor ve bölgenin kontrolünü ellerinde tutmak istiyorlar. Çin, sık sık yaptıkları gibi istedikleri zaman yağmalayabilecekleri, diğerleri gibi az gelişmiş bir ülke değil.

Çin devleti, tam tersine, büyüklüğü ve nüfusu sayesinde güçlü bir devlet, 1949 milliyetçi devriminden belirli bir bütünlük ve merkezîyetçiliği miras aldı.

1980'lerin sonunda, Çin devletinin kendilerine sunduğu ucuz işgücüne ve altyapıya erişmek için Batılı sermayenin devreye girmesiyle birlikte, gelişen pazardan yararlanmak için emperyalist ülkeler, Çin

devletinin bazı talepleriyle uğraşmak zorunda kaldı. Bunun en iyi örneği ortak girişimler; Çin'de iş kurmak isteyen Batılı şirket, kârının ve üretim teknolojisinin bir kısmını vermesi anlamına gelse bile yerel bir şirketle ortaklık kurma zorunda.

Trump'ın tutumunu protesto eden Çinli liderlerin bugün söylediği gibi: "Dünyanın geri kalanıyla olan değiş tokuştan ve işbirliğinden yararlanan Çin, hızlı geliş ve sürekli ivme kazandı. ABD ve diğer ülkeler için de önemli büyüme fırsatları sağladı. Çin-ABD ticaret hacmi, diplomatik ilişkinin başlamasından bu yana 200 kattan fazla arttı. Neredeyse sıfır olan iki yönlü yatırım, şimdi yaklaşık 240 milyar dolara ulaştı. Düşük maliyetli, kaliteli Çin ürünleri, Amerikalı tüketicilere somut faydalar sağladı. Devasa Çin pazarı ve elverişli iş ortamı, Amerikan şirketleri için önemli bir kâr kaynağı olmuştur."

Amerikan şirketleri gerçekten de 1980'lerin sonundan beri Çin işgücü ve pazarından yararlandıysa, Çin burjuvazisi ve bürokrasinin üst katmanları, Komünist Parti Merkez Komitesi üyesi olan tüm milyonerler ve milyarderler de yararlandı. Çin devletini, şirketler, işgücü ve ülke pazarları aracılığıyla eline geçirmeyi başaran Çin Komünist Partisi (ÇKP) oldu. Kitlelere gelince, Başbakan Li Keqiang bir basın toplantısında 600 milyon Çinlinin aylık 125 avro veya daha az gelire sahip olduğunu itiraf etti, bu miktar orta büyüklükteki şehirlerde konut kirasına zor yetiyor. Çin işçi sınıfının sömürülmesinden

zengin olanlar, onu bu şekilde tutmak için her şeyi yapıyor.

ÇKP yetkilileri tarafından geliştirilen ABD ve Çin arasındaki eşitlikçi işbirliği manzarası kurgu ve propaganda. Emperyalizm, Çin'in koşullarına boyun eğip sermaye yatırmakla yetinmedi. Başından beri ABD, durumu kontrol altında tutmak için Çin'in gelişimini kendi koşullarına tabi kılmak istedi.

1990'larda ABD'nin politikası, Çin'i uluslararası kurumlara, Amerikan standartlarına, entegre etmekten ibaretti. Çin'in 2001'de Dünya Ticaret Örgütü'ne (WTO) katılmasıyla sonuçlanan, yıllarca süren müzakerelerin amacı buydu. Ardından George W. Bush, hem angajman hem de sınırlamadan oluşan bir hedef olan "sınırlama" teorisini ortaya attı. Obama, özellikle transpasifik ortaklık aracılığıyla, "Asya'ya dönme stratejisi" adı altında tek başına aldı.

Bu strateji Çin'i nispeten güçlü bir devlet olarak tanıırken, Japonya, Vietnam, Hindistan gibi komşularıyla ticari ve askeri ortaklıklar yoluyla, ABD'nin bölgedeki ağırlığını güçlendirirken, vs. Mesele Çin'in gelişmesini engellemek değildi. Amerikan çokuluslu şirketlerinin yararlandığı amaç, Çin'i sınırlamaktı.

Süreklilik mi, kopuş mu?

Trump'ın politikası değişti mi? Kâr ve yeni pazar peşinde koşan emperyalizmin, 2008 kriziyle birlikte sertleşen rekabet ve dış ticaretteki genel yavaşlama ortamında, ciddi bir rakip haline

gelen Çin ekonomisiyle bir çok alanda uzlaştığı kesin. Yüksek teknoloji alanında Huawei bu ciddi rakiplerden biri. Ancak aynı zamanda bir müşteri. Huawei'e tedarik sağlamaya devam etmek için Amerikan makamlarından muafiyet almaya çalışan Amerikan çip şirketi Qualcomm, Çin pazarındaki potansiyel zararını 8 milyar dolar olarak tahmin ediyor. Apple, Intel ve Nvidia, Huawei ve WeChat gibi Çin uygulamalarına yönelik yaptırım politikasının devam etmesi durumunda da önemli kayıp riskiyle karşı karşıya.

Geçen ağustosdaki ABD kısıtlamaları, herhangi bir yabancı şirketin ABD hizmetlerini veya ürünlerini Huawei ve iştiraklerine dolaylı olarak bile satmasını çok sıkı yasaklıyor. Bu, Huawei'nin daha önce ABD yönetimiyle muafiyet müzakereleri yapmaya çalışan Tayvanlı bir şirket olan TSMC aracılığıyla yaptığı gibi kendi işlemcileri olan Kirins'i üretmesini engelleyebilir. Her halükarda bu durum, Çinli şirketlerin bağımlılığını, teknik geriliklerini ve gerçekte her ikisinin de aynı zincirlere bağlı haydutlar gibi olduğunu gösteriyor. Peki Trump, birkaç Amerikan tröstünün çıkarlarına zarar vermek anlamına gelse bile Çinli şirketlerin bu gecikmeyi telafi etmesini engellemeyi mi hedefliyor? Piyasaların başka bir bölümünü dayatmaya mı çalışıyor? Yoksa her ikisi mi?

Yaptırımların ve misillemelerin artışında, ABD'deki başkanlık seçimini hesaba katmalıyız. Trump, sağlık, sosyal ve ekonomik kriz ortamında, seçim savaşında Çin'i kullanıyor.

Houston konsolosluğu kapatıldığında, Amerikan diplomasisi başkanı Mike Pompeo'nun, Soğuk Savaş'ı

anımsatan vurgularla, ÇKP'de cisimleştirdiği yeni tiranlığa karşı özgür dünyanın zaferi çağrısını duyabiliyorduk.

Bu nedenle, kim kazanırsa kazansın, bazı önlem ve yaptırım, muhtemelen ABD başkanlık seçimlerinden sağ çıkamayacak. Çin ekonomisi ve dünya ekonomisi, gerçekten de derinden bütünleşmiş durumda.

Bazı yer değiştirmelere rağmen (Kore Samsung'un fabrikalarının çoğu, Tayvanlı Foxconn'un bir kısmı ve Pou Chen veya Stella gibi Çinli ayakkabı fabrikaları) işçi ücretlerinin daha düşük olduğu Vietnam'a ve Hindistan'a taşındı. Çin, dünyaya iyi entegre edilmiş, üretken ve kâr getiren, on milyonlarca işçiyi istihdam eden ve bugüne kadar başka hiçbir ülkenin sunamadığı bir atölye. Ayrıca Batı'nın güvendiği geniş bir pazardır.

Buna ek olarak, ABD baskıyı artırırken, Çinli yetkililer boyun eğiyor. 2018'de, ikinci kez, yabancı otomobil üreticileri için bir ortak girişim gerektiren kısıtlamaların beş yıl için kaldırıldığı duyuruldu. ABD tarafından uzun süredir talep edilen, gemi inşası ve havacılığa kadar uzanan bir gevşemeydi. 2020'de Çinliler, finans piyasasını yabancı şirketlere açtı.

Ticaret savaş, ticareti soğutmak şöyle dursun, ABD'nin birkaç on milyar daha kazanmasını sağladı. Böylece Trump, Çin'in iki yılda ağırlıklı olarak tarımsal üründen oluşan, 200 milyar dolardan fazla tutan Amerikan malını, satın almasını sağlayan, ABD ile Çin arasında salgından önce ocak ayında imzalanan faz 1 ticaret anlaşmasını memnuniyetle karşıladı.

Kuşkusuz, altı ay sonra, salgın krizinin ortasında, Çin anlaşmaya, sadece yarı yarıya

riayet etti. Ağustosdaki anlaşmanın gözden geçirilmesi ertelendi. Bu durum, kuşkusuz, başkanlık seçimleri öncesinde Trump ve ekiplerinin yeni ateşli açıklamalarının bahanesi olacak.

Temel olarak, emperyalist ülkeler arasındaki ilişkilere bile aynı kalıcı soğukluk damgasını vuruyor. Rekabet, ticaret savaş ve korumacı önlem ittifakları, anlaşmaları dışlamaz. Ancak Çin küresel olarak az gelişmiş bir ülke olmaya devam ediyor. ABD emperyalizmi, kriz ve kötüleşen uluslararası rekabet ortamında, çevreleme politikasını sertleştirdi ve daha fazlasını talep ediyor.

Çin, gerçek güç dengesinin ve uzun vadeli çıkarlarının farkında olarak isteksiz olsa da, bugüne kadar anlaşmalara uydu. Dünya ekonomisine entegrasyonu -sanayisinin yarısı şu ya da bu şekilde ihracat için çalışıyor- ona manevra alanı bırakmıyor.

Güney Çin Denizi'nde çatışma

Gerilimin arttığı bir başka zemin; Çinliler için Güney Çin Denizi, Japonlar için Güney Denizi, Vietnamlılar için Doğu Denizi. Güneydoğu Asya'da, Çin'in bölgesel güç olma iddiası güç dengesini değiştirdi.

Güney Çin Denizi, bölgedeki güçler için önemli bir stratejik kavşak noktası. Batı ucunda, Malakka Boğazı, dünya ticaretinin üçte biri, dünya deniz tonajının yarısı, Süveyş Kanalı'ndan beş kat fazla geçiş oluyor. Avrupa, Orta Doğu ve Doğu Asya arasındaki en kısa yol. Bölgede tüketilen petrolün üçte ikisi ve Çin dış ticaretinin %90'ı bu yoldan geçiyor. devam edecek

Güncel... Güncel... Güncel...

Çokuluslu şirketlere serap gibi vergi

En zengin ülkelerin ekonomik örgütü OECD, 8 Ekim'de çok uluslu şirketlerin kârları için asgari %15 oranında vergi alınmasını belirleyen küresel bir anlaşma yaptığını açıkladı.

Bu anlaşma, sömürülenler için hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ancak liderlere Gafam gibi vergi kaçırarak büyük şirketlere karşı hareket ediyormuş gibi yapma fırsatını verecek. Anlaşmayı, gezegendeki en zengin 7 ülke de dahil olmak üzere 136 ülke imzaladı.

Uygulanması, tüm uluslararası anlaşmalarda olduğu gibi, hükümetlerin iyi niyetine dayanmakta. Ayrıca bu ülkelerin büyük çoğunluğunda zaten vergi oranı %15'in üzerinde. Örneğin Fransa'da %26,5, ABD'de %21 olduğu biliniyor.

Türkiye'de kurumlar vergisi 2003'te %30 idi. Aynı iktidar 2006'da %20'ye indirdi ve yıllarca böyle sürdü. 2008'de %22'ye çıkarıldı; bu yıl biraz daha artırılarak %25'e yükseltildi; önümüzdeki yıl için tekrar %22 olacağı da kararlaştırıldı.

Özellikle internet şirketlerinin Türkiye'de büro açıp vergi vermesi bir süredir gündemde. Artık çok daha düşük oranda vergi ödeyecekleri için büro açmaları şaşırtıcı

olmayacak. Elbette siyasiler, bunu başarı olarak gösterecek.

Bazı ekonomistler, hırs eksikliğini kınıyor ve daha yüksek bir oran çağrısında bulunuyor. Ancak hepsi, bu anlaşmanın çok uluslu şirketler

vergilendirme konusunu karıştırmacı ortak noktalara sahiptirler.

Örneğin ekonomist Thomas Piketty, daha iyi vergilendirmenin sömürülenlerin koşullarını iyileştirmek için yeterli olacağını açıklıyor. Onun için Amazon veya Stellantis'i hissedarlarının elinde bırakmak gerekli, kârlarını biraz daha fazla "damlatma" isteklerini de onların keyfine bırakmak gerekiyor.

Bu bir aldatmaca: Azami kâr peşinde koşmak kapitalizmde zenginlerin bir hevesi değil, öncelikle emeğin sömürülmesine dayanan bir sistemin motorudur. Ve savaşılması gereken de budur.

tarafından yapılan vergi kaçakçılığını engellemeyeceği konusunda hemfikir. Sadece on binlerce şirketin sifıra yakın oranda vergiden yararlandığı Lüksemburg örneğini düşünün.

Anlaşmayı imzalayanlarından biri olan bu ülkenin yasası, yine de %17'lik bir kâr vergisi öngörüyor. Çelişki gibi görünen şey; çok uluslu şirketlerin vergi ödememek için tamamen yasal vergi düzenlemelerine başvurmaları gerçeğinde yatmaktadır.

Anlaşmanın savunucuları ve karşı çıkanları da, asıl belirleyici soru olan, şirketlerin kârlarını ve hesaplarını kim denetlediği sorusunu gizleyerek

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.